

JON SKOVRON

OP DE RAND VAN DE AFGROND
ZOEKEN ZIJ VERLOSSING

BLOED en STORM

HET KEIZERRIJK DER STORMEN
DERDE BOEK

1

‘**Z**e zeggen dat hij uit het zwart van de nacht zelf voortkomt, en dat hij het donker in en uit sijpelt alsof hij er deel van is.’

Ouwe Turnel de metselaar zette zijn kroes bier neer, veegde het schuim van zijn borstelige snor en keek de andere drie smiezen aan de tafel veelbetekenend aan. Ze knikten allemaal, met hun kroes aan hun mond. Ze hadden soortgelijke verhalen gehoord.

Herberg De Stuurhut was die avond drukbezet, zoals de afgelopen weken bijna elke avond het geval was. De mensen in Steenpiek voelden zich de laatste tijd niet veilig, dus het was logisch dat ze elkaars gezelschap opzochten. En toch konden ze niet ophouden met praten over datgene wat hen zo met angst vervulde.

‘Iemand zei tegen me dat hij geen enkel geluid maakt en geen mond heeft,’ zei Sput de inktmaker.

‘Nee, ik hoorde dat hij drie monden heeft,’ weersprak Trina de schoenlapper. ‘Eén mond spuugt zuur, een tweede gif en een derde schreeuwt zo hard dat je oren ervan gaan bloeden.’

‘Ik heb zelf het een en ander gezien van wat hij heeft aangericht, en die arme gappen waren niet verbrand of vergiftigd of zo,’ zei Ouwe Turnel. ‘Ze waren stuk voor stuk gewurgd, maar ik zag geen vingerafdrukken op hun keel.’

De mensen hadden deze nieuwe moordenaar de bijnaam Wurger van Steenpiek gegeven. Er doken elke nacht slachtoffers van hem op, van de Ambachtsweg tot helemaal bij de haven. Niet alleen mannen en vrouwen,

maar ook kinderen. Die Schaduwdeemon van een paar maanden geleden was al erg genoeg. Maar die had het altijd gemunt op andersdenkenden en onruststokers. De Wurger van Steenpiek leek geen motief of vast patroon te hebben, en dat maakte hem des te angstaanjagender. Ouders hielden hun kinderen tegenwoordig 's avonds binnen en zelfs de zacht-aardigste molly's droegen een mes bij zich als ze de stad in gingen. De afgelopen maand was de hoofdstad van het Keizerrijk der Stormen in de greep van een angst die zich elk moment als een paniekgolf over de hele stad kon verspreiden.

'Maar ik heb gehoord dat hij niet tegen zonlicht kan,' zei Sput. 'Dat is in ieder geval iets, toch?'

'Als het waar is,' zei Trina.

'Mijn tom hoorde iets gekks bij de haven,' zei Hoeper, de kleermaker. Hij was een stille smies, maar als meest succesvolle van het groepje werd hij door de anderen zeer gerespecteerd. Hij had zelfs japonnen gemaakt voor vrouwe Hempist en edeldame Bashim, twee van de meest modieuze adellijke dames van het keizerrijk. 'Weten jullie dat oude pakhuis langs de westoever van de Handelsvaart?'

'Dat gebouw dat de laatste tien jaar bezig is om langzaam in elkaar te zakken?' vroeg Trina.

'Dat bedoel ik,' zei Hoeper. 'Maar goed, mijn tom stond daar laatst een beetje zaken te doen met Jakko de visser. Kennen jullie die?'

'Dat is mijn neef,' zei Sput, altijd blij als hij op wat voor manier dan ook indruk kon maken op Hoeper.

Hoeper keek het jongste lid van hun groepje even strak aan en zei toen: 'Hoe dan ook, mijn tom en ik kennen Jakko als een eerlijke smies die geen pik-met-ballenpraat verkoopt. En hij zei dat er de laatste maand iemand in dat pakhuis rondsluipt. Iemand die niet helemaal... natuurlijk is.'

'Dat is dus ongeveer sinds die moorden zijn begonnen,' merkte Ouwe Turnel op.

Hoeper knikte ernstig en nam een slok van zijn bier.

'Hoe weet hij dat er een onnatuurlijk iemand rondsluipt?' vroeg Trina. 'Heeft-ie hem gezien?'

Hoeper schudde zijn hoofd. 'Hij hóórt hem alleen maar, zo rond zonsondergang. Jankend en kreunend als een soort beest. Gebeurt bijna elke avond, zei hij.'

Sput huiverde. 'Ik krijg nachtmerries als we zo doorgaan.'

'Wees niet zo'n watje,' zei Hoeper.

Sput wendde zich met een smekende blik tot Trina. ‘Vind je ook niet, Trin? Deze is nog erger dan die Schaduwdemon.’

Voor Trina kon antwoorden, mengde een nieuwe stem zich in het gesprek.

‘Vind je?’

De spreker zat aan een tafel verderop en leunde met over elkaar geslagen armen achterover in zijn stoel. Hij was gekleed als een heer, in een keurige jas en kravat, waarmee hij in De Stuurhut een beetje uit de toon viel. Maar vreemder nog was zijn bril, die zulke donkere glazen had dat je zijn ogen niet kon zien. ‘En wie zou het winnen in een gevecht, denk je?’

De ambachtslieden keken elkaar aan.

‘De Wurger of de Schaduwdemon, bedoel je?’ vroeg Hoeper.

‘Persoonlijk zou ik mijn geld zetten op de demon,’ zei de nieuwkomer.

‘Waarom zouden ze vechten?’ vroeg Sput.

‘Dikke kans dat ze samenwerken,’ beaamde Trina.

De nieuwkomer haalde zijn schouders op. ‘Tja, dat is mogelijk.’

‘Aan de andere kant,’ zei Ouwe Turnel terwijl hij met zijn duim en wijsvinger nadenkend langs zijn snor streek, ‘zouden ze ook met elkaar in competitie kunnen zijn. Om territorium.’

‘Zou kunnen,’ zei de nieuwkomer. ‘Of het kan zijn dat ze vechten omdat de Schaduwdemon zijn misdaden uit het verleden wil goedmaken.’

Ze keken elkaar weer allemaal aan.

‘Ik heb jou hier nog nooit gezien, vreemdeling,’ zei Ouwe Turnel ten slotte. ‘Heb je een naam?’

De man grijsde. ‘Zeg maar Rood.’

De volgende avond begaf Rood zich naar de haven. De hemel had die speciale gouden kleur van de schemering, die maakte dat dingen er niet helemaal echt uitzagen. Hij liep langs de kleine sloepen die werden gelost en geladen, gehuld in de zachte grijze kleren die de biospinner hem hadden gegeven toen ze hem dwongen de Schaduwdemon te zijn. Zijn truffelkleren zouden in de haven te veel zijn opgevallen, en als hij in de problemen kwam, zouden ze hem belemmeren in zijn bewegingen.

Hij had de haven van Paradijskring altijd groot gevonden, met meer dan twintig kades en zeker vijftig schepen die elk moment van de dag in- en uitvoeren. Maar het havengebied van Steenpiek strekte zich uit langs de hele Burnes, de rivier die vanuit het hart van de stad langs de overblijfselen van de Donderpoort naar de kust stroomde. Er waren zelfs

kades aangelegd langs enkele van de grotere zijrivieren die in de Burnes uitkwamen. En waar de Burnes in de zee uitmondde strekte de grootste haven van het keizerrijk zich nog kilometers langs de zuidkust uit. Alles bij elkaar waren er bijna tachtig kades en meer dan honderd pakhuisen. Rood kon zich niet eens een voorstelling maken van het aantal schepen dat hier in- en uitvoer.

Gelukkig was de Handelsvaart een kleinere, niet zo dichtbevolkte zijrivier, die vooral door ambachtslieden werd gebruikt om spullen te verhandelen waar de adel geen belangstelling voor had. Dat betekende dat er weinig politie rondliep en dat het er lang niet zo druk was als elders. Een prima plek voor een monster om zich schuil te houden, stelde Rood vast. Hij hoopte dat Jakko de visser gelijk had dat hij iets 'onnatuurlijks' in het verlaten pakhuis had gehoord. Vrouwe Hempist had hem weken geleden op deze missie gestuurd en dit was zijn eerste veelbelovende aanwijzing.

Hij liep langs de rivieroever en passeerde de mensen die nog in de haven aan het werk waren. Het waren er meer dan hij zo kort voor zonsondergang had verwacht en dat baarde hem wat zorgen. Merivale had overduidelijk te kennen gegeven dat deze opdracht onopvallend moest worden uitgevoerd, zoals van een fatsoenlijke spionageactie verwacht mocht worden. Het was niet de bedoeling dat hij onnodig de aandacht op zich vestigde of de paniek in de stad, waar de situatie toch al gespannen was, nog verder opvoerde. Hij moest ook zijn identiteit verbergen door met een grijze sjaal de onderste helft van zijn gezicht te bedekken. Het was blijkbaar niet de bedoeling dat iemand de heer van Huize Pastinas zou herkennen als hij op monsterjacht was. Aanvankelijk had het vreemd geleken om zijn mond en neus te bedekken en zijn ogen zichtbaar te houden. Zijn ogen waren verreweg het opvallendst aan zijn gezicht. Maar Merivale had erop gewezen dat hij als heer Pastinas zelden zonder zijn donkere bril werd gezien, en dat de meeste mensen dus niet eens wisten dat hij rode ogen had.

Rond zonsondergang kwam Rood ten slotte bij het pakhuis aan. Die schoenlapper had niet overdreven toen ze zei dat het gebouw bijna instortte. Het dak was grotendeels verdwenen en de muren begonnen langzaam in elkaar te zakken. Er waren twee ingangen. Een aan de kant van de rivier, waar vroeger de goederen waarschijnlijk rechtstreeks van de boten in het pakhuis werden overgeladen. De andere ingang was aan de andere kant, waar diezelfde spullen waarschijnlijk in wagens werden

geladen voor vervoer naar de stad. Aangezien alle slachtoffers in het binnenland waren gevonden, besloot hij het gebouw vanaf de landkant te benaderen, om zo de ontsnappingsroute die rechtstreeks naar onschuldige slachtoffers leidde af te snijden.

Rood had geprobeerd zich een voorstelling te maken van hoe dit wezen eruit zou zien, maar de beschrijvingen die hij had gehoord waren zo tegenstrijdig geweest dat hij er nog steeds geen idee van had wat hij binnen zou aantreffen. Het enige waar hij vrij zeker van was, was dat het was gemaakt door een biospinner, dus met het gebruikelijke gebrek aan mededogen en zonder enig gevoel voor fatsoen.

Toen hij het pakhuis naderde, hoorde hij binnen een verontrustend, jammerend geluid. Iets wat het midden hield tussen het huilen van een kind en het janken van een gewond dier.

Hij zag een groot raam boven de ingang. Het glas was al kapot en hij besloot dat het iets beter zou zijn om daardoor naar binnen te gaan dan gewoon door de deur naar binnen te lopen. Hij klom langs de muur omhoog, waarbij zijn verhoogde tastzin zijn vingers en zijn tenen in de zachte schoenen in staat stelde elk scheurtje en randje te vinden dat hem bij zijn klimtocht kon helpen.

Hij ging op de vensterbank zitten en overzag de binnenruimte van het pakhuis. Zijn rode, katachtige ogen deden in het schemerige licht extra goed dienst. Het was een grote, open ruimte die bezaaid was met roestig scheepsgerei, rollen rottend touw en stukken van het dak die al naar beneden waren gevallen. Dicht bij het plafond zaten ramen die de laatste zwakke zonnestralen doorlieten en alles in een dieprood licht zetten.

De gepijnigde kreten kwamen onder een roeiboot vandaan, die op zijn kop bij de muur lag. Onder de boot was genoeg ruimte om een vrij groot wezen te herbergen, maar om eronderuit te komen zou het de boot eerst moeten omdraaien. Dat zou het even in een kwetsbare positie brengen en Rood een perfecte gelegenheid geven om toe te slaan. Hij besloot dus te wachten.

Hij zat er niet echt gemakkelijk bij, daar op die hoge rand. Hij moest zijn benen een paar keer heen en weer schudden om de bloedsomloop op gang te houden. En toen de laatste zonnestralen eindelijk verdwenen, werd de boot helemaal niet omgedraaid. In plaats daarvan keek Rood met macabere fascinatie toe terwijl er iets bleeks en gaderds door de smalle kier tussen de boot en de vloer door sijpelde. Het verspreidde zich over de houten vloerplanken als een klonterige plas vlees, die slechts nu en

dan de rand van de boot een klein stukje omhoogduwde om de grotere klonten door te laten.

Toen het helemaal onder de boot vandaan was, besepte Rood dat het niet echt een plas of zomaar wat klonten waren. Het had een gedaante. Een menselijke gedaante. Maar het was plooibaar, alsof alle botten zacht en buigzaam waren geworden. Deze persoon lag op zijn buik, slap en zwaar, met zijn armen en benen als rubberachtige insectenpoten naar opzij uitgestrekt. Toen zag Rood het pureachtige gezicht.

‘Brekkel’s?’

Rood herinnerde zich dat Progul Bon terloops had gemeld dat de oude luitenant van Drem Doodoog was bestraft nadat hij zijn mond voorbij had gepraat over Roods kwetsbaarheid voor hoge geluiden. Rood was ervan uitgegaan dat hem iets verschrikkelijks was aangedaan, maar hij had niet verwacht dat ze hem na afloop in leven zouden houden.

Het ding dat ooit Brekkels was geweest draaide zich traag om toen Rood zijn naam riep. In plaats van te lopen, of zelfs te kruipen, moest hij zich kronkelend en golvend als een menselijke octopus over de grond bewegen. Met zo’n zachte ribbenkast moest het gewicht van zijn eigen vlees wel op zijn ingewanden drukken. Rood vermoedde dat dat helse pijnen veroorzaakte. En de manier waarop Brekkels’ hoofd als een ingezakt deeggerecht naar één kant hing wees erop dat zijn hersens ook niet veel bescherming kregen.

‘Brekkel’s, kun je praten?’ Rood had altijd een hekel aan hem gehad, maar dit verdiende niemand. Hij trok zijn sjaal naar beneden om zijn gezicht te laten zien. ‘Herken je me?’

Brekkel’s maakte een grommend geluid dat niet bepaald vriendelijk klonk. Zijn mond flapperde in het rond. Misschien probeerde hij iets te zeggen, maar zijn kaak was te zacht om de woorden te vormen.

‘Luister. Ik weet dat we nooit smiezen zijn geweest, maar wat ze jou hebben aangedaan is zo fout als maar kan. Laat me je helpen.’ Hij had geen idee hoe, maar hij kende de prins en de keizerin. Er moest íéts zijn wat hij kon doen.

Brekkel’s schuifelde glibberend naar de deur, alsof hij Rood negeerde. Of misschien waren zijn hersens zo beschadigd dat hij het niet begreep. Hoe dan ook, hij leek vastbesloten het pakhuis te verlaten, waarschijnlijk om terug te gaan naar de stad, waar hij geesteloos iedereen die hij tegenkwam kon wurgen met zijn rubberachtige armen.

Rood zuchtte en trok zijn sjaal weer omhoog. ‘Ik had kunnen weten

dat je het me zelfs nu niet gemakkelijk zou maken.’ Hij sprong van de vensterbank om Brekkels de weg te versperren. ‘Sorry, ouwe kookpot. Je moordpartij houdt vanavond op.’

Brekkels’ rubberachtige gezicht rekte zich uit tot iets wat leek op een frons en zijn gegrom ging over in een gorgelende grauw.

Rood nam een werpmes in allebei zijn handen. Brekkels bleef even stil liggen toen hij het glimmende staal zag en dook toen in elkaar.

‘Kijk eens aan,’ zei Rood. ‘Je begrijpt misschien niet veel, maar je herkent nog wel gevaar. Misschien kunnen we dit dan toch nog vreedzaam oplossen.’

Brekkels trok zich nog verder in zichzelf terug. Toen sprong hij als een veer naar voren en beukte zo hard tegen Roods borst dat die omviel.

Brekkels werkte zich over hem heen en zou bijna zijn ontsnapt. Maar Rood stak een van zijn messen in zijn zachte schouder en gebruikte dat als houvast om op de rug van het wezen te klimmen terwijl het langs hem heen schoof. Toen stak hij zijn tweede mes in de andere schouder en hield zich stevig vast. Hij was blij dat hij nog steeds zijn vingerloze leren handschoenen aanhad, anders hadden de messen misschien dwars door zijn handpalmen gesneden.

Brekkels maakte een kwelend geluid van protest en ging er sneller vandoor dan Rood voor mogelijk had gehouden. Hij bewoog zich voort in een vreemde, slingerende gang, waarbij hij zich steeds samenbalde en vervolgens naar voren schoot. Met zijn rubberachtige armen en benen probeerde hij alles vast te grijpen wat hem houvast kon bieden. Rood was inmiddels van plan een paar messen in Brekkels’ zachte schedel te steken, maar met het uitzinnige, ongelijkmatige tempo waarin ze zich nu verplaatsten, moest hij de messen in de schouders van het wezen allebei goed vasthouden om niet afgeworpen te worden.

Rood en zijn onwillige rijdier wierpen zich dwars door de gammele deur naar buiten en vlogen het karrenpad af in de richting van de stad. De stad was echter de laatste plaats waar Rood naartoe wilde, dus hij leunde zwaar op de messen in Brekkels’ schouders om hem in een ruime boog door het hoge gras naar de kade aan de westoever van de Handelsvaart te sturen. Brekkels had wat moeite om vooruit te komen in het gras en Rood dacht dat hij nu wellicht kon toeslaan. Maar voordat hij zijn kans kon benutten, hadden ze de kade bereikt. Brekkels’ rubberachtige vingers en tenen haakten zich om de breed uit elkaar liggende houten planken en ze schoten met nog grotere snelheid vooruit.

‘Opzij!’ schreeuwde Rood toen ze een groepje havenarbeiders naderden dat iets uit een kleine sloep stond te laden. Op dit tijdstip zou dat waarschijnlijk wel smokkelwaar zijn.

De havenarbeiders schoten opzij en Brekkels beukte dwars door de houten kisten heen, waaruit een roze stofwol van koraalkruid opsteeg.

‘Zo, daar is niks aan verloren,’ mompelde Rood. Hij koesterde nog steeds een wrok tegen de drug die zijn moeder te gronde had gericht en hem als baby bijna het leven had gekost. Op dat punt was hij nogal sentimenteel.

De havenarbeiders staarden ongelovig naar het bizarre duo dat langs hen heen raasde. De kade strekte zich bijna een kilometer langs de oever van de Handelsvaart uit. Rood zag dat er verderop nog vier of vijf andere groepjes arbeiders stonden die hun de weg versperden. Hij moest zorgen dat hier een eind aan kwam, voor elke drugskoerier in Steenpiek hen zag. Het was tijd voor een riskant en waarschijnlijk nogal in het oog lopend staaltje acrobatiek.

Rood rukte zijn messen uit Brekkels’ schouders en sprong omhoog. Midden in de lucht wierp hij de messen in de basis van Brekkels’ zachte schedel. Rood landde op de kade en rolde door om de klap op te vangen. Terwijl hij nog languit op de grond lag, keek hij net op tijd op om te zien hoe het levenloze monster in volle vaart tegen een stapel houten kisten op de kade denderde. Het boze geschreeuw van de arbeiders ging snel over in hoge kreten van schrik toen ze zagen wat hun vracht omver had gegoooid.

Rood krabbelde overeind, haastte zich naar voren en duwde Brekkels’ lichaam van de kade af het water in, waar het snel naar de bodem zonk.

Een fatsoenlijke spion was op dat moment waarschijnlijk meteen stil en geheimzinnig verdwenen. Maar ja, een fatsoenlijke spion had er waarschijnlijk ook voor gezorgd dat hij nooit in deze puinhoop terecht was gekomen. Rood, die zag dat hij er al tot over zijn oren in zat, kon de verleiding echter niet weerstaan om een buiginkje te maken.

‘Zo, mijn smiezen,’ zei hij tegen de smokkelaars. Boven de grijze sjaal glinsterden zijn rode ogen in het maanlicht. ‘Ik denk dat jullie probleem met de Wurger van Steenpiek hiermee aardig is opgelost!’

Hij maakte nog een vlugge buiging en ging er toen snel vandoor, terwijl zijn lach wegstierf in de nacht.

‘Je hebt wel een merkwaardige opvatting van wat het betekent om onopvallend te werk te gaan,’ zei vrouwe Merivale Hempist.

Zij en Rood waren in haar suite, die er met zijn sobere, bijna minimalistische inrichting onberispelijk bij lag. Ze zat aan haar glazen tafel en at een geroosterde kwartel, die ze op delicate wijze ontmantelde. Ondanks haar koele houding en staalharde blik had vrouwe Hempist een weelderige charme die Rood nooit helemaal kon negeren. Het hielp niet mee dat ze altijd de voorkeur gaf aan gewaden waarin haar buitengewoon uitnodigende boezem bijzonder fraai tot zijn recht kwam.

‘Vrouwe, ik weet echt niet waar u op doelt,’ zei hij luchtig, terwijl hij zich onderuit liet zakken in een gestoffeerde stoel en één been over de armleuning legde.

Hij liet het laatste beetje rode wijn nonchalant ronddraaien in zijn glas en dronk het vervolgens op. Merivale had echt de beste wijn. Het was een van de dingen die deze ondervragingen na afloop van een opdracht draaglijk maakten. Vroeger, toen vrouwe Hempist nog deed alsof ze hem het hof maakte, had hij erg van haar gezelschap genoten. Nu ze zijn baas was, leek ze zijn humor minder op prijs te stellen. Hij wist dat dit de échte Merivale was. Een briljante tacticus en spion, met een haast beangstigend gebrek aan empathie. Hij was een van de weinige mensen ter wereld die haar ware persoonlijkheid te zien kregen, en meestal had hij groot ontzag voor haar. Maar er was nu beslist minder lol met haar te beleven.

‘Ik heb het natuurlijk over je kleine act bij de haven, gisteravond,’ zei ze.

‘Act?’ vroeg hij onschuldig.

‘Het is het gesprek van de dag in elke kroeg in de zuidelijke helft van de stad.’

‘Het zal inderdaad waarschijnlijk een vrij heroïsch gezicht zijn geweest,’ gaf hij toe. ‘Maar het kon niet anders.’

Merivale depte haar lippen met haar servet. ‘Heroïsch. Ja. Daar zeg je zoiets. Er doet ook een nogal verrassend gerucht de ronde dat de persoon die de Wurger van Steenpiek heeft vermoord, niemand minder is dan de Schaduwdemon.’

‘Wat vreemd.’ Rood liet zijn vinger over de rand van zijn wijnglas glijden, zodat het zachtjes begon te zoemen.

‘Blijkbaar zeggen de mensen dat hij iets goed wil maken bij de brave burgers van Steenpiek,’ vervolgde Merivale. ‘Ik vraag me af waar ze dat idee vandaan hebben.’

Rood wierp haar zijn beminnelijkste glimlach toe. ‘Het gewone volk beschikt over een levendige fantasie, vindt u ook niet?’

Ze keek hem even strak aan. Toen stond ze op, liep naar een raam en staarde naar de heldere, wolkeloze blauwe hemel buiten. ‘U hebt vele talenten, heer Pastinas. Maar ik begin te geloven dat spionage daar niet een van is.’

‘Misschien ben ik beter geschikt om de zoektocht naar IJle Hoop te leiden.’ Hij zei het luchtig, alsof ze hier in het verleden al niet verschillende verhitte discussies over hadden gevoerd.

‘Zoals ik je al heb verteld, dat wordt geregeld,’ zei Merivale. ‘Op dit moment hebben we dringender zorgen.’

‘O?’

‘Niettegenstaande je gebrek aan discretie maak ik me grote zorgen over deze laatste daad van de biospinners. Het was één ding om jou er als Schaduwdemon op uit te sturen om vooraf bepaalde doelwitten te vermoorden. Maar om een geestloos wezen los te laten en verwoesting aan te laten richten onder de algemene bevolking?’

‘Het lijkt inderdaad roekeloos,’ zei Rood. ‘Niet iets wat Progul Bon zou hebben gedaan.’

‘Precies,’ zei Merivale. ‘We walgden allemaal van Bon, maar ik vrees dat hij de andere biospinners nog enigszins in toom hield.’

‘Werden die dan in toom gehouden?’

‘Nu Bon dood is, is hun strategie duidelijk veranderd. Dit wezen is daar niet de enige aanwijzing voor. Blijkbaar hebben ze ook besloten dat de keizer verdragsonderhandelingen mag beginnen met ambassadeur Omnipora.’

‘Dat is inderdaad verrassend,’ beaamde Rood.

‘Ik wil de reden weten van deze plotselinge politieke verandering,’ zei Merivale. ‘Ik wil ook weten wat hun plannen zijn met dat nieuwe verbond met de Vinchen.’

‘Ik heb ze tijdens trainingssessies geprobeerd aan te moedigen tot meer openhartigheid, maar het is een ongrijpbaar stelletje,’ zei Rood.

Ze wendde zich van het raam af en keek hem aan. ‘Ik denk dat het tijd is om jouw unieke band met hen op een... directere manier te benutten.’

‘Merivale, jij weet net zo goed als ik dat als ik te agressief probeer door te drukken, die band wel eens helemaal vernietigd zou kunnen worden. Als ze erachter komen dat ze me niet meer naar hun pijpen kunnen laten dansen, is het afgelopen.’

‘Ik ben bereid dat risico te nemen,’ zei Merivale.

‘Ben je zo bezorgd?’

‘Weet je nog wanneer de biospinneren en de Vinchen voor het laatst hebben samengewerkt?’ vroeg ze zacht.

‘In de tijd van de Donkere Magjër,’ zei Rood.

‘Ja,’ zei Merivale. ‘Het is inmiddels eeuwen later en nog steeds zijn we bezig om van die rampzalige gebeurtenis te herstellen. Als er nu op deze schaal iets zou losbarsten... is het heel goed mogelijk dat het keizerrijk dat niet zou overleven.’

Rood staarde even naar zijn lege wijnglas en keek haar toen aan. ‘Wat moet ik doen?’

Die nacht zat Rood in zijn suite te schilderen. Sinds hij terug was uit Klein Basheta had hij dat regelmatig gedaan. Telkens als hij de duisternis als een vloedgolf in zich voelde opkomen, hielp het schilderen hem het teveel af te voeren. Niet dat hij echt dacht dat hij weer de controle over zichzelf zou verliezen. Maar het was een onplezierig gevoel en Rood was over het algemeen een smies die zich graag zonzvol voelde, zelfs als er akelige dingen gebeurden. Hij had nooit echt het nut van piekeren ingezien.

‘Donders nog aan toe, dat is een angstaanjagend wezen!’ Prins Leston tuurde over Roods schouder naar het schilderij.

De prins had de neiging te komen en gaan zoals het hem beliefte. Rood vond dat prima, want het betekende dat hij dat ook kon doen. En de prins had goed eten en drinken, dus over het algemeen werkte het in Roods voordeel. Bovendien herinnerde de ontspannen sfeer hem aan eenvoudiger tijden, toen Vuller en hij een woning deelden.

‘Vindt u het niet mooi, hoogheid?’ vroeg Rood, terwijl hij verder werkte aan het schilderij van Brekkels die onder een boot vandaan kwam. Hij had zijn jasje en kravat opzij gegooid en werkte nu met opgerolde hemdsmouwen.

‘Het is erg goed gedaan,’ zei Leston snel. ‘Maar over het algemeen schilderen mensen aangename dingen, zoals bloemen en landschappen.’

‘Natuurlijk,’ zei Rood. ‘Die mensen willen hun schilderijen verkopen, dus zij schilderen dingen waar mensen graag naar kijken. Maar ik schilder niet om te verkopen, dus ik hoef me geen zorgen te maken over wat andere mensen willen zien. Ik schilder gewoon voor mezelf.’

Leston trok er een kruk bij en staarde naar het schilderij van Brekkels.

‘Maar waarom zou je zo’n onaangename afbeelding willen schilderen?’ vroeg hij.

‘Als ik het goed op het doek krijg,’ zei Rood, ‘komt het niet zo vast te zitten in mijn hoofd.’

Leston bleef even stil. ‘Het moet geweldig maar ook verschrikkelijk zijn om een kunstenaar te zijn.’

‘Och, kom, mijn smies. Ik weet zeker dat prins zijn ook zijn minder prettige momenten heeft.’ Toen verscheen er een ernstige uitdrukking op zijn gezicht en hij legde zijn kwast neer. ‘Luister, ik zal misschien... een tijdje weg moeten.’

‘Hoe bedoel je, weg moeten? Weg uit het paleis?’

‘Helemaal weg uit Steenpiek. Ik moet iets doen waardoor ik flink in de problemen kan komen. Het is goed mogelijk dat ik hier een poosje niet erg welkom zal zijn.’

Misschien wel nooit meer, dacht hij, maar hij zei het niet.

Leston fronste zijn wenkbrauwen. ‘Stuurt vrouwe Hempist je nu alweer op een nieuwe missie? Iets nog ergers?’

‘De missie waarvoor ze me in eerste instantie heeft ingehuurd, vermoed ik.’

‘Heeft het iets met de biospinneren te maken?’ Leston schudde zijn hoofd. ‘Dat is te gevaarlijk. Ik verbied het.’

‘Sorry, Leston,’ zei Rood. ‘Dit is iets wat gedaan moet worden. En het bevel komt van Hare Keizerlijke Hoogheid, dus daar houdt uw macht op.’

‘En Hoop dan?’ Leston keek hem smekend aan. ‘Had je niet met de biospinneren afgesproken dat ze haar geen kwaad zouden doen zolang jij hier bleef?’

‘Ja, en ze hebben zich onder die afspraak uit gewurmd door in hun plaats de Vinchen achter haar aan te sturen. Dus hoewel ze technisch gezien woord hebben gehouden, is de afspraak voor mij zo goed als verbroken.’

‘Maar kan iemand anders dit niet doen?’

‘Ik ben de enige die dicht genoeg in de buurt kan komen.’

‘Maar...’ Het gezicht van de prins vertrok van frustratie. ‘Na alles wat je al hebt doorgemaakt...’

Rood had in zijn leven heel wat krankzinnige dingen meegemaakt, maar hij had nooit kunnen dromen dat hij nog eens bevriend zou raken met de erfopvolger van de keizerlijke troon. En wat hem nog het meest verbaasde was dat hij de smies echt graag mocht. Zeker, de prins leidde een extreem beschermd leventje, kon rechten doen gelden op de gekste

dingen en was buitengewoon verwend. Maar toch was hij op de een of andere manier een goed mens.

Rood kneep de prins in zijn schouder. ‘Bedankt, ouwe kookpot. Ik ben blij dat iemand het met me eens is. Maar het verandert nergens iets aan.’

‘Dus... wanneer ga je weg?’ Leston keek diepbedroefd. Rood was zich er pijnlijk van bewust dat hij de enige echte vriend was van de prins.

‘Morgen, waarschijnlijk.’

‘Ga je afscheid nemen van Nea?’

Rood schonk de prins een scheef lachje. Zelfs na maanden was er nog de nodige afstand tussen Nea en hem. Hij kon het haar natuurlijk niet kwalijk nemen. Of de biospinner erachter hadden gezeten of niet, het was begrijpelijk dat ze liever uit de buurt bleef van de persoon die haar bijna had vermoord. Maar Nea was niet bang uitgevallen, en Rood vroeg zich af of ze misschien ook had ontdekt dat hij als spion werkte voor Merivale. Als dat zo was, ontweek ze hem meer om politieke dan om persoonlijke redenen. Ergens hoopte hij dat dat het geval was, want hij mocht de ambassadeur van Aukbontar wel.

Hoe dan ook, ze wás de ambassadeur van een vreemd land en mocht geen lucht krijgen van een gevoelige zaak als deze.

‘Weet u wat,’ zei hij ten slotte, ‘wilt u dat voor me doen, Hoogheid? Dat zou ik op prijs stellen. Maar pas na morgen.’

De volgende ochtend stond Rood alleen in zijn kleine salon en staarde naar het fraaie meubilair. Er stonden twee stoelen en een klein bankje, gemaakt van fijn, donker hout, dat was geïmporteerd uit Merivales eiland Klein Basheta. Het hout was geschuurd en gebeitst tot het glom als glas. Zowel de zitting als de rugleuning was bekleed met een zachte, nachtblauwe zijden stof afkomstig van het eiland Lastlament, waar het volgens Merivale in draden uit de kont van wormen kwam. Of misschien was dat een grapje. Soms was dit bij haar moeilijk te zeggen. Dat was een van de redenen waarom hij haar graag mocht.

Naast de stoelen stond een rechthoekige glazen tafel met een fijn, smeedijzeren onderstel waar op de hoeken kleine schelpjes in waren geëtst. Op de tafel lag een zijden loper die was versierd met afbeeldingen van zeevogels en vissen, en Rood had zich altijd afgevraagd of het vliegende vissen of onderwatervogels moesten voorstellen.

Niet dat hij er iets op had aan te merken. Hij had geen klachten over wat dan ook. Hij had nog nooit zulke fraaie meubelstukken in zijn salon

gehad. Alle hellen, hij had nog nooit eerder een salon gehad. En het leek hem niet waarschijnlijk dat hij er ooit nog weer een zou krijgen.

Hij zuchtte en veegde wat niet-bestaand stof van de rugleuning van een van de stoelen.

‘Nou ja, het was leuk zolang het duurde.’

‘Pardon, heer?’ vroeg Humos, die langs kwam lopen met een stapel schoon beddengoed.

‘Ik zou me de moeite maar besparen om het bed te verschonen, Humos, ouwe kookpot,’ zei Rood opgewekt. ‘Ik zal er vannacht niet in slapen. En waarschijnlijk daarna ook niet meer.’

Humos draaide zich naar hem toe. Zijn metaalgrijze paardenstaart zat perfect op zijn plaats en zijn lichaam was kaarsrecht. Alleen een paar rimpels in zijn voorhoofd verrieden dat hij oprecht bezorgd was. Rood had er het afgelopen jaar alles aan gedaan om hem uit de plooi te krijgen en het gaf enige bevrediging dat dit het gewenste effect had gehad.

‘Heer?’ vroeg Humos voorzichtig.

‘Je bent goed voor me geweest, Humos,’ zei Rood. ‘Als een engel, pis nog aan toe. Beter dan ik verdiende. Om heel eerlijk te zijn: ik heb altijd enorm mijn best gedaan om de indruk te wekken dat ik je niet nodig had, maar ik zal je missen.’

‘Als ik het zo mag zeggen, heer, hebben uw woorden een zekere... onherroepelijkheid over zich.’

Rood schonk hem een flauw lachje. ‘Merivale moet weten wat de biospinneren in hun schild voeren. Ik heb altijd gedacht dat ik een gladde prater was, maar ik ben maanden bezig geweest om ze iets te ontfutselen, zonder succes. Die luldruipsels kunnen beter geheimen bewaren dan de eigenaar van de Hemelse Gleuf in Paradijskring. En dat wil wat zeggen, kan ik je vertellen.’

‘Ik ben bekend met de persoon naar wie u verwijst,’ zei Humos droog.

Roods ogen lichtten op. ‘Zie je wel? Wat jammer dat ik er nu pas achter kom dat Mo en jij smiezen zijn geweest. Maar goed. Het gaat hierom: Merivale heeft resultaten nodig en het is mijn taak om die binnen te halen.’

‘U gaat iets onbesuisds doen, is het niet, heer,’ zei Humos somber.

Rood grijnsde. ‘Humie, mijn smies, dat is waar ik het beste in ben.’

Hij was dol op dramatische aftochten, dus met deze woorden draaide hij zich om naar de deur.

‘Eén vraag, heer,’ zei Humos.

Rood stopte en draaide zich naar hem om.

‘Wat wilt u dat ik met deze doe?’ Humos wees naar de partij schilderijen die tegen de muur leunde.

‘Wat je maar wilt, Humos. Ik schilder om mezelf te blijven. Daarna heb ik ze niet meer nodig.’

‘Misschien moet ik ze aan de heer Toriston Wischwasch van Holle Dalen geven? Hij lijkt bijzonder veel waardering te hebben voor de artistieke talenten van de familie Pastinas.’

‘Alleen als je ze voor een uitzinnig bedrag aan hem van de hand doet en daar iets leuks voor jezelf van koopt,’ zei Rood.

Een schraal lachje deed Humos’ mondhoeken iets opkrullen. ‘Zoals u wenst, heer.’

2

Ze was sinds haar achtste niet meer op het eiland IJle Hoop geweest. Maar toch voelde het op de een of andere manier alsof ze het nooit had verlaten.

Ze was naar het eiland genoemd, zodat ze de plek en de verschrikkelijke dingen die er waren gebeurd nooit zou vergeten. Misschien had dit idee te goed gewerkt, want ze was het niet alleen nooit vergeten, maar had de last van het lot van het eiland al deze jaren met zich meegedragen.

Daarom kwam ze er nu terug. Om die last neer te leggen. Misschien zou ze dan een nieuw doel kunnen vinden en een nieuwe richting kunnen inslaan.

Toen het eiland in zicht kwam, zeilde ze niet meteen naar de haven. In plaats daarvan stuurde ze haar bootje langs de kale kustlijn, tot ze de rotsen zag waar ze als klein meisje altijd op klom. Het was hoog water, dus ze manoeuvreerde voorzichtig tussen de puntige zwarte rotsblokken door, tot ze de kust bereikte. Ze sleepte haar boot het strand op en ging op de smalle voorsteven zitten. Toen duwde ze de kap van haar zwarte gewaad naar achteren en wachtte.

Ze keek aandachtig toe terwijl het tij langzaam de onderkant van de rotsen onthulde. Ze deed dat de laatste tijd veel: de trage processen van de natuur in zich opnemen. Zonsondergangen en zonsopkomsten, de bewegingen van wolken langs de hemel. Eén keer had ze zelfs ijs zien smelten. Er was iets aan het geleidelijke maar onstuitbare verloop van deze dingen wat ze wilde begrijpen. In zijn dagboek merkte Hurlo op

dat hij voorbeelden uit de natuur gebruikte om zijn geest te verheffen. Wat kon er tenslotte verhevener zijn dan een zonsopkomst?

Toen ze net was begonnen met het observeren van deze trage natuurprocessen voelde het saai. Zoveel tijd besteden aan het kijken naar iets waarvan ze de verandering niet eens van moment tot moment kon waarnemen. Maar ze dwong zichzelf te blijven kijken. De bewegingen van de zon, de maan, de getijden en alles waarvan ze dacht dat het haar misschien zou helpen... iets te begrijpen. Ze kon niet precies zeggen wat.

Ze was deze natuurlijke processen elke dag blijven gadeslaan, week na week, maand na maand. Geleidelijk verloor ze haar ongeduld en begon ze de bewegingen echt te zien. Ze paste haar waarnemingen aan aan de gebeurtenis die ze observeerde. Woorden zoals 'langzaam' en 'snel' verloren voor haar in deze geestelijke toestand veel van hun betekenis. Tijd werd elastisch en waarneming werd uniek voor het individuele moment.

Nu sloeg ze dus gade hoe het getij onthulde wat er onder aan de rotsen lag, alsof het een goochelaar was die met een zwierige buiging een truc ten uitvoer bracht.

Ze glimlachte toen ze merkte dat ze na al die jaren nog steeds gretig het rotsachtige zand afspeurde, op zoek naar zeeglas. Haar hartslag versnelde toen ze een stukje in het oog kreeg, maar ze rende er niet onmiddellijk op af. In plaats daarvan stond ze op en liep er langzaam naartoe, genietend van de uitgestelde voldoening, hoe haar hand er ook naar verlangde het glas aan te raken.

Ze knielde neer en raapte het op. Het was niet rood of blauw of groen, maar kleurloos. Ze hield het kleine, matte driehoekje in haar hand en wreef er met haar duim overheen, genietend van het satijnige gevoel.

Kleurloos. Ongebogen. Misschien was het een teken. Of een herinnering.

Ze liet het zeeglas in de diepe zak van haar gewaad glijden. Toen trok ze de kap weer over haar hoofd en draaide ze zich om naar de ruïnes van haar dorp. Terwijl ze liep, leek het hoge gras niet zo hoog als toen ze een meisje was.

Toen ze het dorp bereikte, ontdekte ze dat mensenhanden het niet hadden verstoord. Het teken van de biospinnners stond nog steeds bij de haven, en dat was genoeg om mensen op afstand te houden. Haar thuis was achtergelaten om stilzwijgend langzaam op te lossen in de wind, de regen en de sneeuw. Van verschillende van de uitgebrande huizen waren muren ingestort. In andere hadden zeemeeuwen nu hun nesten gebouwd.

Maar ondanks alle veranderingen bracht de aanblik zulke levendige herinneringen terug, dat het was alsof ze keek naar twee beelden die over elkaar heen waren gelegd. Toen en nu. Levend en dood.

Ze liep langzaam de enige zandweg van het dorp af. Er stonden in totaal slechts twintig huizen, dus het duurde niet lang voor ze aan het eind van de weg het massagraf bereikte dat ze voor haar mensen had uitgegraven. Vreemd genoeg was dat het enige wat groter leek dan ze zich herinnerde. Ze verwonderde zich erover dat ze in staat was geweest dat alleen te doen, zo klein als ze was. Natuurlijk had het haar veel tijd gekost en terwijl ze met dit alles bezig was geweest, had ze niet echt de gruwelijkheid kunnen bevatten van wat ze deed. Ze wist alleen dat het gedaan moest worden.

Ze keek naar het massagraf en nu bevatte ze het helemaal. Hoe kon iemand zoveel mensen vermoorden? Ze wist het antwoord op die vraag, want ze had het zelf ook gedaan. Slechts weinigen stelden zich simpelweg tot doel een bloedbad aan te richten. De meesten deden dit vanuit arrogantie, vanuit het idee dat ze daar het recht toe hadden, of vanuit star nageleefde idealen of ideologieën, in de oprechte overtuiging dat het het offer waard was. Teltho Kan had een wapen ontwikkeld waarmee hij dacht het hele keizerrijk te kunnen redden. Vijftig levens moesten in zijn ogen een onbeduidende prijs zijn geweest. Misschien had hij zelfs gesproken over het 'grotere belang', net zoals zij had gedaan toen ze al die mensen naar hun dood voerde in de strijd tegen de biospinner Progul Bon, de Jakhalsvorst Vikma Bruea en hun leger van doden.

Maar levens opofferen om levens te redden was niet langer een oplossing die zij kon accepteren. Er moest een andere manier zijn. Hurlo geloofde dat op het eind ook. Hij had die nieuwe manier niet kunnen vinden, en misschien zou dat haar ook niet lukken. Maar als ze moest sterven tijdens haar zoektocht naar de oplossing, kon ze geen ander doel bedenken dat meer de moeite waard was.

Ze wendde zich af van de begraafplaats en liep terug door het dorp. Onderweg keek ze in de vervallen hutten, nieuwsgierig naar wat er was overgebleven. Het waren vooral borden, kommen, pannen en gereedschappen. Wat rottende kleren en een paar beschimmelde poppen. Ze liep haar eigen hut in en vond haar kist met kostbaarheden. Het hout was zwart van het vuur dat de keizerlijke soldaten hadden aangestoken, maar de inhoud, voornamelijk schelpen en botjes, was onbeschadigd gebleven. Ze overwoog een paar schelpen mee te nemen, maar toen ze er een

oppakte, voelde die onmogelijk zwaar aan. Ze herinnerde zichzelf eraan dat ze hier was om lasten neer te leggen, niet om nieuwe op te pakken.

Het huis van Shamka, de dorpsoudste, was het grootst en stevigst. Het had beter standgehouden dan de andere gebouwen. Zelfs het dak van elkaar overlappende leien was nog intact. Als kind had ze nooit in zijn huis mogen komen, dus nu kon ze de verleiding niet weerstaan om er even een kijkje te nemen.

Zijn ijzeren ledikant, voorzien van een veren matras, was verre van luxueus, maar alle andere mensen in het dorp hadden hem er waarschijnlijk om benijd. Geen boeken, natuurlijk. Niemand in haar dorp kon lezen. Maar er stonden een prachtig vervaardigde tafel en kast, gemaakt van een houtsoort waarvan ze zeker wist dat die niet op het eiland voorkwam.

Ze overzag deze 'rijkdom' met een grimmig soort vermaak, tot twee voorwerpen op de bovenste plank van de kast haar aandacht trokken. Het eerste was een kleine handsikkel. In het lemmet leken letters geëtst, maar de taal kende ze niet. Naast de sikkel stond een beschilderd houten masker met een puntige snuit, versierd met echte snorharen en scherpe hoektanden. Was het een wolf of een hond?

Ze raapte het masker op en bestudeerde het zorgvuldig.

Of nee, misschien was het een jakhals.

Ze was van plan geweest om als ze op IJle Hoop klaar was, terug te gaan naar het klooster op Stormeiland. Maar de voorwerpen die ze in Shamka's hut ontdekte, leken geloofwaardigheid te verlenen aan Vikma Bruea's bewering dat er een rechtstreekse relatie bestond tussen de bevolking van de Zuidelijke Eilanden en de Jakhalsvorsten en de necrospinnerij. En daarmee met de honderden meisjes die op Ochtendlicht waren vermoord.

Het was een gedachte die haar in de maanden na hun confrontatie had achtervolgd, maar ze had er geen bewijs voor kunnen vinden. Ze had gezocht in de bibliotheek op Stormeiland, die de op een na grootste was in het keizerrijk. Maar het enige wat ze had gevonden was een half vergane perkamentrol met een vrij poëtische beschrijving van de vorming van het keizerrijk. Het sprak van 'engelen' met gouden haren uit een andere wereld, die Cremalton hielpen de eilanden te verenigen. Maar het vertelde niet op wat voor manier ze hadden geholpen, of wat er daarna met ze was gebeurd. Ze leken weinig meer dan een voetnoot in de geschiedenis van het keizerrijk. Ze kon er niet eens zeker van zijn

dat die mensen met hun gouden haren een connectie hadden met de Jakhalsvorsten of de bevolking van de Zuidelijke Eilanden.

Ze wist dat er in de bibliotheek op Steenpiek misschien informatie te vinden zou zijn over de oorsprong van de Jakhalsvorsten, maar dat was de laatste plek in het keizerrijk waar ze nu naartoe wilde. Progul Bon had beweerd dat Rood 'zo was veranderd' dat ze hem niet zou herkennen. Biospinneren logen niet, dus ze wist dat zijn woorden waar waren. Nadat ze Vuller, Sadie en in zekere zin ook Wesp had verloren, dacht ze niet dat ze het zou kunnen verdragen om Rood te zien als die zo door biospinnerij was aangetast.

Het was natuurlijk laf om niet het bewijs onder ogen te willen zien van het feit dat ze tegenover Rood tekort was geschoten. Maar als haar andere recente fouten haar iets hadden geleerd, was het dat ze haar grenzen moest kennen, zowel emotioneel als fysiek. En hoewel de bewering van de Jakhalsvorst over hun verwantschap haar had verontrust, had het niet zo dringend geleken dat ze er het hele keizerrijk voor door moest reizen naar het enige eiland dat ze niet durfde te bezoeken.

Maar het bewijs dat ze in Shamka's hut vond, gaf het idee nieuwe urgentie. De sikkel zag er net zo uit als het mes dat Vikma Bruea in zijn hand hield toen hij de keel van die onschuldige meisjes op Ochtendlicht doorsneed, en hoe beter ze het houten masker bestudeerde, hoe duidelijker het haar werd dat het een jakhals was.

Misschien waren bibliotheken niet de juiste plek om te kijken. Tenslotte was de bevolking van de Zuidelijke Eilanden grotendeels ongeletterd. Misschien moest ze in plaats daarvan met haar aanverwanten gaan praten. In plaats van terug te gaan naar Stormeiland voer ze dus verder oostwaarts, naar het naburige eiland Meeuwenroep.

Het was zomer, dus het ijs was voldoende verbrokken om het eiland binnen enkele dagen te bereiken. Ze legde haar boot vast aan de korte kade en liep het kleine stukje naar het dorp. Terwijl ze om zich heen keek had ze het gevoel dat ze in een droom zat, want de omgeving zag er bijna hetzelfde uit als in haar eigen dorp, maar dan levend. Mensen droegen de eenvoudige, ruwe stoffen die ze zich zo goed uit haar jeugd herinnerde. Veel mensen waren naast hun hutten van leem en steen bezig vis te roken of repen walvisspek uit te koken voor de olie.

Mensen keken met hun behoedzame blauwe of groene ogen naar haar op. Hun gezichten waren getekend door het harde leven op de Zuidelijke Eilanden, wat nog extra werd benadrukt door het grijze zand dat tot elke

groef en rimpel in hun bleke gezichten wist door te dringen. Hoewel ze er in sommige opzichten uitzag als een van hen, viel ze uit de toon door haar zwarte gewaad en haar mechanische hand. Bovendien was het in een klein dorp zoals dit ongebruikelijk iemand te zien met wie je niet was opgegroeid.

Ze bleef staan voor een hut waar een oudere vrouw in de deuropening een visnet zat te boeten.

‘Neemt u me niet kwalijk. Mijn naam is Hoop. Mag ik vragen waar ik uw dorpsoudste kan vinden?’

De vrouw keek met tranende ogen naar haar op, zonder dat haar vingers hun werk onderbraken. ‘Dan zul je Maltich moeten hebben, jongeuffrouw. Waar heb je hem voor nodig?’

‘Ik ben van het eiland verderop,’ zei Hoop. ‘En ik wilde hem een vraag stellen over de geschiedenis van ons volk.’

‘Het eiland verderop, hè?’ Haar oude vingers gingen door met hun werk, verrassend behendig, als je zag hoe knobbelig ze waren. Haar gezichtsuitdrukking verried niets. ‘Aan welke kant?’

‘Westelijk van hier.’

‘O ja?’ Ze richtte haar blik weer op haar werk, nog steeds met dezelfde gezichtsuitdrukking. Na een korte stilte zei ze: ‘Je zult het dan zeker niet meer aan je eigen dorpsoudste kunnen vragen.’

‘Nee,’ zei Hoop. ‘Dat is zo.’

‘Ik had niet gedacht dat er overlevenden waren.’

‘Alleen ik,’ zei Hoop.

De vrouw bleef even zwijgend doorwerken. ‘Maltich woont iets verderop. Het op twee na laatste huis rechts. Je kunt het niet missen. Het grootste huis van Meeuwenroep.’

‘Dank u wel.’ Hoop draaide zich om en begon te lopen in de richting die de vrouw haar had gewezen.

‘Vroeger zagen we de mensen van IJle Hoop één keer per jaar,’ riep de vrouw.

Hoop bleef staan en draaide zich naar haar om.

Het gezicht van de vrouw rimpelde iets meer terwijl ze haar werk controleerde. ‘We hielden aan het eind van de zomer altijd een feest, voordat het water onbegaanbaar werd. De twee dorpen kwamen dan bij elkaar voor een grote viering.’ Ze keek op naar Hoop en haar gezicht werd misschien een klein beetje zachter. ‘Je mensen worden gemist.’

De vrouw hervatte haar werk, maar Hoop bleef nog iets langer naar

haar staan kijken. In haar hoofd was de slachting van haar dorp altijd een geïsoleerde gebeurtenis geweest. Iets waar niemand anders iets van had gemerkt of zich iets van had aangetrokken. Het idee dat de mensen van haar bescheiden dorpje werden gemist, al was het alleen maar door de mensen van het bescheiden dorpje in de buurt, was nog nooit in haar opgekomen. De wetenschap dat dit zo was verbijsterde haar en stemde haar op een vreemde manier dankbaar. Pas minuten later draaide ze zich om en vervolgde ze haar weg naar Maltichs huis.

Het huis van deze dorpsoudste leek veel op dat van Shamka, met veel meer steen dan leem, en een dak dat zelfs bij het zwaarste weer duidelijk niet zou lekken. Ze klopte met haar beugel op de dikke deur en bedacht te laat dat het harde geluid van metaal op hout de bewoner misschien zou alarmeren.

Het duurde even, maar toen ging de deur langzaam open en een oude man nam haar behoedzaam op.

‘Ik kom van het dorp Ijle Hoop en ik heb een vraag over de geschiedenis van ons volk.’

Hij keek haar even aan, alsof hij in zich opnam wat ze zei en hoe ze eruitzag en een manier zocht om dat alles met elkaar te rijmen. Hij staarde het langst naar de metalen beugel die de plaats van haar hand innam.

Ten slotte zei hij: ‘Ijle Hoop, hè?’

‘Ja.’

‘Wat heb je al die tijd gedaan?’

‘Overleven.’

De losse, gerimpelde huid bij zijn oog- en mondhoeken vertrok tot iets wat een glimlach zou kunnen zijn. ‘Wat is je vraag?’

Ze haalde de geïmproviseerde schoudertas van haar schouder en liet hem de sikkels en het masker zien.

‘Wat zijn dit?’

Hij staarde nog langer naar deze twee voorwerpen dan eerder naar haar.

‘Het spijt me,’ zei hij ten slotte. ‘De enige persoon aan wie ik dat kan vertellen is degene die mijn plaats in zal nemen. Aan niemand anders. Zelfs niet als ze van Ijle Hoop komen.’

Nu was het haar beurt om hem aan te staren. Hij had niet eens geprobeerd zich van de domme te houden. Hij wist iets. Ze wist zeker dat ze hem kon dwingen het haar te vertellen. De impuls was er. Met een mes tegen zijn keel zou hij snel genoeg praten. Of misschien moest ze hem alleen maar een paar keer tegen de deurpost rammen.

Maar zo wilde ze de dingen niet meer doen.

‘Ik dacht dat we een eenvoudig volk waren, zonder geheimen of pretenties,’ zei ze.

Hij keek haar met een onverschrokken, kille blik aan. ‘Dacht je dat?’

Ze probeerde het over een andere boeg te gooien. ‘Ik heb wat goud...’ Ze reikte naar de buidel om haar middel.

‘En wat zou iemand hier met keizerlijke munten moeten doen?’

Zijn stem droop van minachting, en met recht. Hoop had beter moeten weten. Dit was tenslotte niet de binnenstad van Nieuw Laven. De mensen hier dreven ruilhandel. Geld had geen nut op de Zuidelijke Eilanden.

‘Sorry...’ zei ze ongemakkelijk. ‘Ik ben gewoon...’

‘Ik weet niet wat je hebt moeten doen om aan het lot van je eiland te ontkomen. Ik verwacht dat het niet prettig is geweest,’ zei hij. ‘Maar dat geeft je geen speciale rechten. We lijden allemaal. Zo is het nou eenmaal. Nu kun je maar het beste teruggaan naar waar je vandaan komt.’

Hij draaide zich om en begon de deur dicht te doen.

Weer kwam de neiging in haar op geweld te gebruiken. Een harde stomp in zijn maag zou hem een stuk inschikkelijker maken. Maar ze slikte haar woede en ongeduld in en vroeg in plaats daarvan: ‘Is het antwoord zo beschamend?’

Hij bleef in de deuropening staan, met zijn rug naar haar toe. Hij antwoordde niet, maar ademde alleen heel langzaam. Het slijmerige, rochelende geluid riep bij Hoop de vraag op hoeveel tijd hem nog restte en of hij al een opvolger had gevonden. Iemand die hij kon belasten met deze vreselijke kennis, wat die ook maar was.

‘Ik zal je dit vertellen,’ zei hij ten slotte. ‘Wat je zoekt zul je misschien vinden op Top van Lay.’

‘Top van Lay?’ Dat was de naam van het eiland waar volgens Vikma Bruea de Jakhalsvorsten naartoe waren verbannen.

‘Vaar hiervandaan naar het oosten,’ zei Maltich. ‘Als je bij een eiland komt met in het zuiden niets dan ijs en in het oosten niets dan water, dan ben je er.’

‘Wat zal ik daar vinden?’

‘Misschien niets. Misschien meer dan je wilde. Hoe dan ook, je kunt maar beter gaan. De zomer is bijna voorbij en als het donkere seizoen begint, kan niemand die godvergeten plek nog bereiken of verlaten.’ Hij keek over zijn schouder en wierp een blik op de sikkels en het masker

in haar schoudertas. ‘En bedek die. Laat ze aan niemand anders op dit eiland zien. Begrepen?’

Hoop knikte zwijgend. Eén ding begreep ze in ieder geval. Het was inderdaad beschamend.

Top van Lay was het onherbergzaamste eiland dat Hoop ooit had gezien. Het zag eruit als een kleine bergketen die oprees uit het water. Ze zag nergens vlakke grond. De enige begroeiing leek te bestaan uit ruige doornstruiken, die zich koppig aan de rotsen vastklampten. Hoe kon iemand hier wonen?

Ze vond een piepklein stukje grijs strand voor haar boot. Toen zocht ze naar de laagste bergpiek en begon haar beklimming. Ze klom die hele dag, zonder te stoppen, maar haar beugel hield haar op, dus bij zonsondergang was ze pas halverwege. Ze rustte die nacht op een koude stenen richel die uit de bergwand naar voren stak.

Toen ze de volgende ochtend wakker werd, was haar zwarte gewaad met rijp bedekt. Haar ledematen waren stijf toen ze weer begon te klimmen, maar werden soepeler naarmate haar lichaam door de inspanning opwarmde. Tegen de middag kwam ze bij de sneeuwrens en kort daarna bereikte ze de top. Aan weerskanten rezen hogere bergpieken op, maar nu zag ze dat er midden op het eiland een vallei lag, die bijna tot zeeniveau afdaalde. De vallei lag beschut tegen de wind, maar de zon had er vrij toegang. Toen ze aan de afdaling begon, werd de lucht aanzienlijk warmer.

De bodem van de vallei was bedekt met een dikke laag donkergroene vegetatie. Terwijl ze door het kniehoge gras waadde, speurde ze naar tekenen van bewoning. De vallei had een eenvoudige schoonheid, met kleine bomen waaraan gele, paarse en witte bloemen bloeiden en harde rode bessen die glommen aan de struiken. Hoop vermoedde dat het hier in de winter net zo wreed en onverzoenlijk was als op de rest van de Zuidelijke Eilanden, maar in de zomermaanden was het net een verborgen paradijsje. Als de Jakhalsvorsten hiernaartoe waren verbannen, hadden ze een slechtere plek kunnen treffen.

Nadat ze ongeveer een uur had gelopen, zag ze een grote grotopening in de steile bergwand die de oostkant van de vallei begrensdde. Dezelfde onbekende letters die op de sikkels stonden, waren in de rotswand rond de grotopening gekerfd. Dat had misschien haar aandacht getrokken, als ze daaronder niet iets had gezien wat nog interessanter was.

Of eigenlijk niet iets, maar iemand.

Een jongen van een jaar of vijf, zes zat in het gras voor de grotopening. Hij zat in kleermakerszit en zijn bleke, blote benen staken onder een ruw, grijs jak vandaan. Zijn voeten zaten in dikke, zwarte laarzen die bijna grappig groot voor hem leken. Zijn warrige haar had een spookachtige, beenwitte kleur, lichter nog dan het typerende blonde haar van de bewoners van de Zuidelijke Eilanden. Hij zat met gebogen hoofd, dus ze kon zijn gezicht niet zien. Hij hield iets kleins en donkers op zijn schoot en hij neuriede in zichzelf met een opgewekte, maar op de een of andere manier verontrustende stem.

Hoop naderde de jongen langzaam, om hem niet te laten schrikken. Toen ze dichterbij kwam, zag ze dat het voorwerp op zijn schoot een dode vogel was. In het gras naast hem ving ze ook een glimp op van metaal, misschien van een mes of een ander jachtgereedschap.

Ze had aangenomen dat de vogel dood was, omdat hij zo stil in de handen van de jongen lag. Maar plotseling begon het dier te bewegen. De jongen lachte opgetogen terwijl hij hem losliet in de lucht. Hij leunde achterover op zijn handen en keek glimlachend naar de vogel, die boven zijn hoofd rond cirkelde. Vreemd genoeg bleef de vogel alleen maar rondjes draaien, met zijn kop in een onnatuurlijke hoek gebogen.

‘Wie ben jij?’ vroeg de jongen, met een tjirpende stem. Er was iets dierlijks, bijna krankzinnigs aan de manier waarop hij haar strak aankeek en naar haar grijnsde. Nu ze dichterbij was, zag ze dat zijn blote armen en benen vol zaten met dunne, roze littekens, alsof hij talloze keren was gesneden. Misschien door Vikma Bruea? Was dit de zoon van de Jakhalsvorst, of een slachtoffer van zijn wreedheid?

Ze trok haar kap naar achteren en nam hem even op. ‘Je mag me Hoop noemen, als je wilt.’

Hij wees naar haar met zijn vinger. ‘Ben jij een méisje?’

Ze knikte.

Hij bleef naar haar wijzen. ‘Dan ben jij niet mijn vorst. Dat is een jóngen.’ Hij leek erg tevreden met zijn gevolgtrekking.

‘Hoe heet jij?’ vroeg ze, terwijl ze dichterbij kwam.

‘Ik heet Uter.’ Toen trok hij een smekend gezicht. ‘Wil jij mijn vriendin zijn?’

‘Misschien,’ zei ze.

‘Hoera!’

Met onverwachte snelheid greep hij het mes dat naast hem in het

gras lag. Het zag er net zo uit als de kleine sikkels die ze eerder had gezien. Nog steeds glimlachend sprong hij naar voren en deed een uithaal naar haar keel. Ze boog achterover en het gebogen lemmet schoot langs haar heen.

Even leek hij verbaasd dat ze zijn aanval had ontweken. Toen trok hij een pruilgezicht.

‘Ik dacht dat je mijn vriendin wilde zijn!’ Hij kwam op haar af met een snelle reeks uithalen. Het mes suisde sissend door de koude lucht.

‘Dat heb ik nooit beloofd.’ Ze ontweek kalm elke aanval, maar deed niets terug. ‘Trouwens, hoe kunnen we vrienden zijn als ik dood ben?’

‘Gekkie, zo wórdten we juist vrienden.’

Ze bleef zijn aanvallen ontwijken terwijl ze hier even over nadacht. ‘Wat als ik een betere manier weet om vrienden te zijn?’

Hij stopte abrupt. Zijn ogen vernauwden zich wantrouwig. ‘Wat voor manier?’

‘Als jij de manier uitlegt die jij kent, dan leg ik de manier uit die ik ken, en dan beslissen we samen welke de beste is.’

Zijn manische grijns keerde terug. ‘Als in een wedstrijd?’

‘Zoiets,’ beaamde Hoop.’

‘Oké, goed!’ Hij plofte weer op de grond en spreidde zijn benen met de grote laarzen voor zich uit terwijl hij zijn sikkels achteloos in het gras liet vallen. ‘Mijn manier is om ze dood te maken en ze daarna weer tot leven te wekken. Als ik dat doe, doen ze altijd wat ik zeg.’

Hoop keek omhoog naar de vogel die boven hun hoofd cirkelde. ‘Heb je dat met de vogel gedaan?’

‘Reken maar!’ Hij liet zich achterover zakken in het gras, strekte zijn armen en benen uit en staarde omhoog naar de vogel.

‘Het lijkt wel effectief,’ gaf Hoop toe.

‘Dus ik heb gewonnen?’ Hij greep naar zijn sikkels.

‘Eerst moet je naar mijn manier luisteren.’

‘Ja!’ Hij liet zijn sikkels weer in het gras vallen, rolde op zijn buik, steunde zijn kin in zijn handen en staarde haar aan. ‘Jij bent!’

‘Dit is hoe ik vrienden maak,’ zei Hoop. ‘Ik doe aardige dingen voor jou, en jij doet aardige dingen voor mij.’

Uter bleef haar nog enkele ogenblikken aanstaren, tot het tot hem doordrong dat dat alles was wat ze te zeggen had. Zijn ogen werden groot. ‘Is dat het?’

‘Dat is het.’

‘En... wanneer houdt het op?’

‘Zolang we aardige dingen voor elkaar blijven doen, hoeft het nooit op te houden.’

‘Bedoel je dat jouw vriendschap eeuwig duurt?’

‘Dat kan.’

Hij liet zijn hoofd op de grond zakken. ‘Oké,’ zei hij, met zijn mond in het gras. ‘Jij hebt gewonnen.’

‘Jouw manier duurt niet zo lang, begrijp ik?’

Hij schudde zijn hoofd, met zijn voorhoofd nog steeds tegen de grond gedrukt. Zonder op te kijken wees hij feilloos de vogel aan en volgde de trage cirkel met zijn vinger. ‘Kijk maar. Het is bijna afgelopen.’

Hoop keek toe terwijl de vogel nog een paar rondjes maakte. Toen viel hij plotseling, levenloos weer, uit de lucht.

‘Is het moeilijk om hem weer levend te maken?’

‘Nah.’

‘Ik dacht dat het dagen duurde, en dat het lichaam behandeld moest worden met allerlei chemicaliën.’

Hij tilde zijn hoofd op en glimlachte weer. Er zat een grote zwarte veeg op zijn spookachtig witte voorhoofd. ‘Dat is de normale manier. Maar ik heb een speciale manier.’

‘Een speciale manier?’

‘Ja. Omdat ik ben geschepseld!’

‘Geschepseld?’

‘Ik zal het je laten zien.’ Hij greep zijn sikkkel, klemde die tussen zijn tanden en kroop op handen en voeten door het gras naar de dode vogel. Hij ging weer in kleermakerszit zitten en legde de vogel op zijn schoot. Hij sneed zijn handpalm open en gooide de sikkkel opzij. Toen hield hij zijn nu bloedende handpalm boven de vogel en liet het bloed in de open snavel en ogen druppelen. Vervolgens keek hij met een verwachtingsvolle glimlach op de vogel neer.

Even later schudde de vogel zich uit en vloog weer de lucht in.

‘Ik kan het net zo vaak doen als ik wil,’ zei hij tegen Hoop. ‘Maar het lichaam gaat steeds door met rotten, dus na een poosje kunnen ze niet meer bewegen en dat is saai.’

‘Heeft Vikma Bruea je geleerd hoe je dat moest doen?’

Hij boog gretig naar voren. ‘Ken je mijn vorst? Wanneer komt hij terug?’

‘Hij komt niet terug,’ zei Hoop zacht. ‘Ik heb hem gedood.’

‘Heb je hem gedood?’ Hij leek niet geschokt door het bericht, eerder onder de indruk. ‘Niemand heeft ooit eerder de vorst gedood! Ik heb het vijf keer geprobeerd!’ Hij stak zijn hand met gespreide vingers omhoog. ‘Vijf keer! En het werkte nooit!’

‘Was... Vikma Bruea je vader?’ vroeg Hoop.

‘Mijn vader?’ Uter leek niet te weten wat dat woord betekende.

‘Was hij je ouder?’

‘O, ik heb geen ouders. Want ik ben geschepseld.’

‘Wat betekent dat, geschepseld?’ vroeg ze.

Hij keek verward. ‘Het betekent ik.’

‘Ah, ik begrijp het.’ Hoewel ze eigenlijk alleen begreep dat de jongen ook niet wist wat het betekende en niet de reikwijdte van zijn gave besefte.

De jongen had zijn belangstelling voor het gesprek verloren en trok nu grote plukken gras uit de grond en vlocht ze in elkaar, terwijl hij weer angstaanjagend in zichzelf neuriede. Hoop sloeg hem een poosje gade en vroeg zich af wat ze moest doen. Het was overduidelijk dat de jongen op de een of andere manier beschadigd was en dat dat ondanks zijn jonge leeftijd misschien onherstelbaar was.

Ze keek neer op haar beugel. Onherstelbaar beschadigd waren ze allebei. En zij had zijn enige beschermer gedood. Misschien maakte dat haar in zekere zin voor hem verantwoordelijk. Het voelde niet goed om hem hier alleen achter te laten. Hij zou misschien kunnen overleven met jagen en voedsel zoeken, maar hij leek wanhopig te verlangen naar vriendschap. Hij moest andere mensen om zich heen hebben.

Maltich was degene die haar hiernaartoe had gestuurd. Misschien wist hij wat schepselen was. Misschien kon hij ook een mentor van de jongen zijn. Meeuwenroep was beslist geen luxeoord, maar er was daar een gemeenschap die Uter waarschijnlijk goed zou doen.

‘Uter?’

‘Ja?’ Hij keek haar niet aan, maar hield zijn ogen gericht op de streng gras die hij aan het vlechten was.

‘Zou je het leuk vinden als ik je hier weghaalde? Om bij andere mensen te wonen?’

‘Meer mensen?’ Hij sprong overeind en keek haar met samengeknepen ogen strak aan. ‘Meen je dat?’

‘Dat meen ik.’

Er verscheen een brede glimlach op zijn gezicht. ‘Zoveel vrienden!’

Toen huppelde hij uitgelaten over het gras. Hij sprong, maakte salto's en radslagen en onthoofdde ondertussen nog wat wilde bloemen met zijn sikkkel.

'Maar ik denk dat we de sikkkel hier laten,' zei ze.